

Tredje Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Tredje Söndagen i Adventstiden

Herrens profet och förelöpare Johannes

Jes. 40:1-8; 1 Kor. 4:1-5; Matt. 11:2-11; Ps. 85:2-8

Känner du någon som ropar i öknen?

Herrens profet och förelöpare Johannes, som är temat denna tredje söndag i Adventstid, gjorde det. Observera att det inte är Johannes martyrdag idag – den firas den 29 augusti. Det handlar inte heller om den händelse som gav Johannes tillnamnet ”döparen”, utan det är hans profetiska verksamhet; gärningen som den som gick före och banade väg för Kristus, som är vårt föremål för uppmärksamhet i dagens texter.

Redan profeten Jesaja talade om honom som rösten i öknen; den röst som ropar ’bered väg för Herren’. Och då hans, Johannes, tid på jorden var kommen hördes han ropa så som profeten före honom hade sagt och så som vi sjunger i Adventstid:

”Bereden väg för Herran! Berg, sjunken, djup, stå upp.
Han kommer, han som fjärran var sedd av fädrens hopp.
Rättfärdighetens förste, av Davids hus den störste.
Välsignad vare han som kom i Herrens namn.

Guds folk, för dig han träder, en evig konung upp.
Strö palmer, bred ut kläder, sjung ditt uppfyllda hopp.
Guds löften äro sanna, nu ropa: Hosianna!
Välsignad vare han som kom i Herrens namn.”¹

Det är välbekanta rader. Inte bara för att vi alla, säkert, sjungit dem ett otal gånger, utan för att vi idag fick ta del av dem i den första läsningen, då profeten Jesaja sade:

”En röst ropar i öknen: ’Bered väg för Herren, bana en jämn väg i ödemarken för vår Gud. Varje dal skall höjas, alla berg och höjder sänkas. Ojämn mark skall jämnas, kuperat land bli slät mark. Herrens härlighet skall uppenbaras, alla människor skall tillsammans se den. Ty Herrens mun har talat.”² Kort sagt: Gör vägen till människans hjärta framkomlig så att hon kan komma till tro.

Men detta handlar om mer än en tillrättalagd hymn. Advent handlar om större ting än tårfyllda ögon hos föräldrar tittandes på sina telningar som lussar i diverse överfyllda konsertlokaler. Det vi väntar på går inte att jämföra med totemasker och pepparkaksgummor. Inte heller med de upprörda röster som skalla för att än det ena än det andra plockas bort från våra stolta traditioner.

¹ Hymn 103 i Svenska psalmboken

² Jes 40:3-5

Tredje Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Det vi väntar på är på riktigt och ligger långt djupare än tusen juleljus och aldrig så många krusade paketsnören. Konungen vi inväntar kommer för att slita av oss våra masker och öppna våra kartonghjärtan. Hans löften har långt djupare smak än alla de vämjeligt söta pepparkakor vi kan föreställa oss. Nej, det vi förbereder oss inför under advent är ingen maskerad. Det är på riktigt. Det är på liv och död.

Den heliga Lucia av Siracusa (283-304) som vi firade i går levde i en tid då Kyrkan var förbjuden; då Kristna förföljdes och dödades för sin tro. Hon gav sitt liv till Gud. Hon vägrade giftas bort med en hedning. Hon fängslades och dömdes till prostitution. * Hon stod orubblig. Hedningarna försökte sedan bränna henne levande. Hon överlevde genom ännu ett Guds ingripande men mördades med en svärdstöt i halsen. S:ta Lucia dog martyrdöden för att hon stod orubblig i sin tro på Jesus Kristus.

Samme Kristus som Johannes förelöparen enträget förkunnade då han ropade från öknen. Ni kommer ihåg: 'bereden väg för Herren, berg sjunken, djup stå upp...' Johannes led också martyrdöden för sin tro på Kristus Jesus. Han blev ett huvud kortare, precis som de fyra unga Kristna i Iraq som en brittisk tidning skrev om i fredags (12 december)³. Den anglikanske kyrkoherden i Bagdad tvingades sedan fly.

Detta kanske kan verka väl magstarkt såhär i Adventstid. Men ickel! Möjligen stör det lussefröjd och glöggmys, men det vittnar om att Konungen vi inväntar och förbereder oss för att möta inte är glattig yta och luddiga föreställningar. Han kommer inte för att uppfylla våra fåfånga önskningsar. Nej, han kommer för att pånyttföda oss – göra oss till nya människor.

Detta är på riktigt. Det är på blodigt allvar.

Vad är det då Johannes, öknens ängel, vill säga oss? Vad predikade han? För att besvara den frågan skall vi återvända till den bönbok som både Jesus och Johannes kände, nämligen Psaltaren. Närmare bestämt till psalmen vi sjöng tidigare, dagens Graduåle, Psalm 146.⁴

Lita inte till furstar,
till människors barn som inte kan frälsa.
Deras ande lämnar dem, de blir jord igen.
Den dagen går deras planer om intet.
Salig är den som har Jakobs Gud till sin hjälpare,
som sätter sitt hopp till Herren sin Gud,
till honom som har gjort himmel och jord och hav
och allt som finns i dem, som är trofast för evigt,
som skipar rätt för de förtryckta och ger bröd åt de hungriga.
Herren befriar de fångna,
Herren öppnar de blindas ögon, Herren reser upp de nerböjda,
Herren älskar de rättfärdiga,
Herren bevarar främlingar och stöder faderlösa och änkor,
men de gudlösas väg gör han krokig.

³ <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2871508/Four-young-Christians-brutally-beheaded-ISIS-Iraq-refusing-convert-Islam-says-Vicar-Baghdad-Canon-Andrew-White.html>

⁴ Ps. 146:3-9

Tredje Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Johannes förkunnade dessa raders uppfyllande. Hans rop i öknen; kärnan i hans predikargärning handlade om omvändelse, om att vända sig bort från jakten efter att uppfylla sig själv. Johannes predikade dessa raders uppfyllande genom Jesus Kristus, Han som skall komma.

Hur gör vi vägen till människans hjärta framkomlig? Hur skall människan komma till tro på Kristus och nå gemenskap med Gud? Är detta gångbart idag? Äger det någon relevans för oss?

Jesu budskap, Evangelium – det glada budskapet – har samma sprängstoff idag som då. Även om mycket har förändrats sedan dess står mänskligheten inför exakt samma utmaningar och möjligheter. Kyrkan är idag precis lika radikalt annorlunda i förhållande till den jordiska makten, som de första Kristna som först började vandra vägen.

Det vi kan göra som döpta är att aldrig tappa hoppet och alltid fröjdas i Herren. Det vi kan göra som döpta - och som Kyrka - är att fortsätta ropa från öknen. Ropa så att våra röster; budskapet om Kristus, når igenom maskeradens glättiga yta. Ropa ut allvaret och fira att varken Lucias eller Johannes martyrium var förgäves. Vår uppgift är att ropa så högt att ingen kan skylla på okunskap den dagen Herren kommer åter.

Frågan kvarstår: Känner du någon som ropar i öknen?